

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Věrou Jachurovou v právní věci

žalobce: **A. S.**
státní příslušník
bytem
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2026 č.j. CPR-39190-8/ČJ-2025-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 10. 2025 č.j. KRPA-341534-17/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „ČR“)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) správní vyhoštění; současně byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce jednoho roku.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně a shrnul nosné důvody prvostupňového rozhodnutí. K odvolacím námitkám, kterým nepřisvědčil, uvedl následující argumentaci:
3. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu se zákonem. Uvedl, že z podkladů poskytnutých Polskou republikou jednoznačně vyplývá, že žádost žalobce o povolení k dočasnému pobytu byla zamítnuta. Jednalo se pouze o podanou žádost o udělení přechodného pobytu, nikoli o platné povolení k pobytu ve smyslu čl. 2 bodu 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 (Schengenský hraniční kodex), neboť žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, které by jej opravňovalo ke vstupu či volnému pohybu na území ostatních členských států EU. Do doby vydání pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti měl žalobce povinnost zdržovat se výlučně na území Polské republiky.
4. Dodal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je zákonným opatřením na úseku pobytu cizinců a jeho účelem je vynucení dodržování zákonného režimu pobytu na území ČR a ochrana veřejného pořádku. Při naplnění podmínek stanovených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Současně musí posoudit i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle § 119 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Pokud nebyla správním orgánem I. stupně shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, nenastala situace předpokládaná zákonem, že nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdůraznil, že podmínkou postupu podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. je, aby cizinec byl držitelem pobytového oprávnění v jiném členském státě EU a smluvních státech nebo pokud by byl důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, což v případě žalobce naplněno nebylo. Nebyly zjištěny žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by svědčily o nepřiměřeném zásahu do práv žalobce, který na území ČR nesdílí domácnost s občanem EU, nemá zde rodinné zázemí ani jiný významný osobní nebo sociální ukotvující prvek, jehož narušení by činilo vyhoštění nepřiměřeným. Naopak v domovském státě má žalobce veškeré rodinné příslušníky, a proto je zpětná integrace žalobce v zemi původu významně ulehčena. Zásah v ekonomické rovině je pak nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.
5. K námitce týkající se krátké doby trvání protiprávního stavu, dosavadnímu bezproblémovému způsobu života a spolupráci žalobce se správními orgány, žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti samy o sobě nepostačují k závěru o nepřiměřenosti prvoinstančního rozhodnutí. Konstatoval, že doba vědomého neoprávněného pobytu žalobce na území ČR trvala 8 dní, a pouze díky správnímu orgánu I. stupně bylo odhaleno jeho protiprávní jednání. Poukázal na to, že žalobce nemá zdravotní pojištění a do dne pobytové kontroly nebyl nikde hlášen k pobytu. Nejedná se proto o jediné pochybení. Žalobce též v rámci odvolání přislíbil, že vycestuje do domovské země, avšak dle lustrace v evidencích Policie ČR k vycestování nedošlo. Žalovaný též poukázal na věk žalobce (x let), kdy lze očekávat již plnou zralost a schopnost převzít odpovědnost za vlastní jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. Ztotožnil se s hodnocením správního orgánu I. stupně, který zohlednil polehčující i přitěžující okolnosti a na základě vyváženého hodnocení stanovil dobu vyhoštění v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Doplnil, že správní vyhoštění není sankcí, ale preventivním opatřením, které má zabránit tomu, aby cizinec, který se na území zdržoval v rozporu se zákonem, v tomto jednání pokračoval. Dodal též, že roční doba zákazu vstupu je v daném kontextu obvyklá a odpovídá závažnosti porušení, zejména délce neoprávněného pobytu a dalším přitěžujícím okolnostem. Uvedl rovněž, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.
7. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí porušuje § 3 správního řádu, resp. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., neboť nevychází ze skutečného stavu věci a působí vůči žalobci nepřiměřeně tvrdě. Správní orgány adekvátně nezohlednily skutečnost, že se v případě žalobce jednalo o jeho historicky první porušení zákona, tj. ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci, přičemž sama skutečnost, že tak činil až po odhalení jeho protiprávního jednání nijak nesnižuje význam žalobcovy sebereflexe. Ani o jeho závazku řádně vycestovat do domovského státu není důvod mít pochybnosti. Za to, že se jednalo o natolik bagatelní časové období a epizodní charakter protiprávního jednání, bylo na místě postupovat dle § 50a zákona 326/1999 Sb. cestou opatření na dobu 1 roku.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Úvodem plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že oba správní orgány postupovaly při zjišťování skutkového stavu v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Skutkový stav byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí a jednotlivé okolnosti byly hodnoceny individuálně. Bylo postaveno najisto, že žalobce se na území ČR zdržoval bez platného pobytového oprávnění. Nebyl zjištěn žádný závažný osobní či humanitární důvod, který by odůvodňoval upuštění od správního vyhoštění. Žalobce si musel být vědom podmínek, za nichž lze pobývat na území ČR, přičemž tyto povinnosti vědomě porušil. Žalovaný se podrobně vyjádřil ke všemu, co žalobce nyní namítá v žalobě. Napadené rozhodnutí je v plném souladu se zákonem.
9. Po posouzení věci samé soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující pro věc rozhodné právní úpravy:
11. Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. d) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
14. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. Soud předně neshledal, že by skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, vykazoval deficit ve zjištění relevantních skutečností, resp. že by žalovaný a správní orgán I. stupně při svém rozhodování nevycházeli ze skutečného stavu věci. Žalobce svou žalobní argumentaci postavil na tvrzení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že žalobce se dopustil teprve prvního porušení zákona, jakož i to, že žalobce se správními orgány od počátku vzorně spolupracoval. Závěr o uložení správního vyhoštění je dle žalobce nepřiměřeně tvrdý a představuje porušení § 174a zákona č. 326/1999 Sb.
16. Namítá-li žalobce toliko v obecné rovině, že napadené rozhodnutí porušuje ustanovení § 3 správního řádu, nelze bez bližší konkretizace souvisejících tvrzení posoudit, jaké konkrétní zjištění o skutkovém stavu věci žalobce postrádá. Soud předně uvádí, že skutková zjištění, z nichž oba správní orgány vycházely, mají oporu v podkladech, které jsou součástí správního spisu. Ze spisového materiálu soud ověřil, že správní orgán I. stupně si opatřil informace k překračování hranic žalobcem a jeho pobytu v jiných členských státech. Z těchto podkladů vyplývá, že na Slovensku žalobce žádný platný pobyt nemá, v Polsku podal dne 10. 3. 2025 žádost o udělení přechodného pobytu, přičemž tato žádost byla příslušnými polskými orgány zamítnuta. V rámci svého výsledku provedeného dne 31. 10. 2025 žalobce mj. vypověděl, že jeho manželka, děti, rodiče a sourozenci jsou v Uzbekistánu, v ČR nemá žádný majetek ani konkrétní osobní či jiné vazby, zdravotní pojištění nemá sjednáno, letenku do Uzbekistánu si koupí do 2 týdnů, v ČR nemá vůči žádné osobě vyživovací povinnost, s občanem EU nesdílí společnou domácnost, po návratu domů má kde bydlet a ve vycestování z ČR mu nic nebrání. V Uzbekistánu mu po návratu nic nehrozí, je to bezpečná země.
17. Výše popsaná skutková zjištění žalobce nerozporoval, resp. neuvedl žádné skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit skutkový stav, z něhož správní orgány správně vycházely. Z důkazů shromážděných ve správním řízení tedy vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění, a naplnil proto zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména strany 4 a 5) a prvoinstančního rozhodnutí (strany 2 až 4), které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek a kde se správní orgány vypořádaly s právním hodnocením zjištěných skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
18. V této souvislosti soud zároveň připomíná, že správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou-li naplněny podmínky pro vyhoštění Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „*Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínky pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).

19. Správní orgán I. stupně i žalovaný se také podrobně zabývali absencí ekonomických, kulturních a sociálních vazeb žalobce k území České republiky, přičemž nedospěli k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Z podkladů založených ve správním spise nebyly zjištěny takové rodinné, soukromé, kulturní či sociální vazby k území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Žalobce naproti tomu zcela nepřerušil své vazby ke své domovské zemi, kde má stále své zázemí, rodinu včetně manželky a dětí a kam dle své výpovědi hodlá dobrovolně vycestovat. Správní orgány současně přihlédly k závažnosti protiprávního jednání, které bylo zjištěno při kontrolní činnosti policejní hlídky. Žalobce tedy sám svůj neoprávněný pobyt na území ČR neřešil, přestože si byl protiprávního jednání vědom. Hlediskem, ke kterému správní orgány přihlížely, byl i dobrý zdravotní stav žalobce a skutečnost, že žalobce není ve věku seniora. Správní orgány nezjistily žádné jiné skutečnosti, které by žalobci znemožňovaly vycestování. Ve světle těchto zjištění nemůže obstát pouhá skutečnost, že žalobce se dopustil teprve prvního porušení zákona a že se správními orgány spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. Tyto žalobcem namítané okolnosti nemohou samy o sobě založit důvod, v němž by měla spočívat nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí. Žalobce ve své výpovědi výslovně uvedl, že si je vědom svého nelegálního pobytu na území ČR. Tato žalobcem zdůrazněná sebereflexe je sice chvályhodná, nemění však nic na tom, že nebytí kontrolní činnosti policie, nemuselo být protiprávní jednání žalobce odhaleno. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že správní orgány porušily ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. a postupovaly vůči žalobci nepřiměřeně tvrdě.
20. Doba, po niž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena při spodní hranici zákonného rozmezí a správní orgány ji řádně odůvodnily vážením polehčujících a přitěžujících okolností. Aplikace § 50a zákona č. 326/1999 Sb., již se žalobce dovolává, nepřichází do úvahy, jsou-li dány důvody pro uložení správního vyhoštění. Jak bylo vyloženo shora, v případě žalobce byly zákonné podmínky dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. splněny. Tvrdil-li žalobce, že hodlal vycestovat do vlasti, potom tento svůj záměr ničím nedoložil (např. letenka či jízdenka). V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že případné rychlé vycestování se promítá do dřívějšího skončení následků vyhoštění bez nutnosti krátit uloženou délku správního vyhoštění, nemůže však indikovat aplikaci institutu povinnosti opustit území podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Ani okolnost, že protiprávní jednání trvalo po dobu několika dnů, nemůže aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. vyloučit. Totéž platí i pro tvrzení žalobce, že legitimně očekával povolení pobytu na území sousedního Polska. V této souvislosti žalovaný správně uvedl, že žalobce měl povinnost zdržovat se výlučně na území Polské republiky a vyčkat na vydání pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti.
21. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, přičemž žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.
23. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídít ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). O věci proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem, žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 23. dubna 2026

Mgr. Věra Jachurová v. r.
soudce